

[Jesper Simonsen.]

begge deres betydelige Mangler; men i det Omfang, hvori Ordningen af 1922 kan løse disse Opgaver, kan det nye Forslag gøre det samme, og hvorfor skulde man saa ikke, medens Kampen om Gennemførelsen af en Nyordning staar paa, tage dette Forslag om en Besparelse? Deri at lægge, at det fra vor Side skulde være en Vigen bort fra vor principielle Opfattelse af det, der maa ligge til Grund for en Indretning af vort væbnede Beredskab og dets Udformning; er ganske uberettiget.

Det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft kritiserede stærkt saavel Ordningen af 1922 som det her foreslaaede. Jeg tror, han har megen Ret i denne Kritik. Om Ordningen af 1922 er det almindelig anerkendt, at der var meget at kritisere, og jeg giver det ærede Medlem Ret i, at der utvivlsvist ogsaa er meget at kritisere her; men der er ikke en saadan Forskel mellem de to Ordninger, at det for os kunde være Grund til ikke at tage den her foreslaaede Besparelse, ud fra det Synspunkt, at vi, indtil en Ordning af vort væbnede Beredskab kan gennemføres, maa søge at komme igennem med de mindst mulige Udgifter. Naar de Opgaver, som vi erkender, at det væbnede Beredskab maa varetage, kan varetages af det, kan vi yde vort Bidrag til Gennemførelsen af Forslaget; men at tro, at man skulde kunne faa danske Vælgere til at gaa ind paa den Tankegang, at vi herigennem skulde have fravejet vor principielle Opfattelse, er en virkelighedsfjern Tanke. Vi kan naturligvis ikke give Afkald paa en saa vigtig Forandring som Ophævelsen af den tvungne Militærtjeneste. Ingen vil tænke sig, at vi eller Regeringen ved at stemme for dette Spareforslag skulde give Afkald paa de vigtige principielle Reforme, som vi hele Tiden er gaaet ind for. Vi betragter dette Forslag som en ren Spareforanstaltning og intet som helst andet, og derfor kan jeg tilsige vor Medvirken til Fremme af det.

Vanggaard: Det forekommer mig noget mærkeligt, at netop det radikale Parti kun kan tage dette Forslag som et Besparelsesforslag og ikke for noget som helst andet. Jeg vil derfor tillade mig at minde lidt om de Radikales Stilling til Forsvarsspørgsmaalet for nogle Aar tilbage. Det fremgaar klart og tydeligt af Forsvarskommissionens Betænkning af 1908, hvilken Stilling de Radikale da indtog. Det var Slengerik, Fogtman og Kristiansen, der var Medlemmer, men man maa forudsætte, at Partiet stod bagved, ogsaa den nuværende

højtærede Udenrigsminister og den højtærede Justitsminister. Og det var ikke nogen henkastet Bemærkning, det var et omhyggeligt udformet Militærforslag. Jeg satte mig til at læse det i Gaar, og det er ganske interessant at se, hvad de Radikale egentlig vilde i 1908. De vilde have en meget betydelig Hær paa 8 Regimenter plus Garden, en Hær, der var to Batailloner større end den Hær, vi her opererer med. Det er Fodfolket, jeg her taler om, men det var en virkelig udstyret Hær med forholdsmæssigt Artilleri, Rytteri, Ingeniørkorps og en Mængde Kanoner, ogsaa svært Artilleri; Pjecernes Antal var dog ikke angivet for det svære Artilleri. Det hedder i en Paragraf, at man lagde særlig Vægt paa, at Mandskabet blev indøvet i Skydning. Det var altsaa Meningen, at det skulde bruges. Ganske vist skrev man i Bemærkningerne, at man ikke mente at kunne optage Kampen med en Stormagt, men det behøvede ikke at tage bort, at man vilde kæmpe. De skulde altsaa ogsaa øves i Skydning. Denne virkelige Hær lignede altsaa overordentlig meget det Forslag, vi her behandler, den har en lidt mindre Udskrivningsmasse, idet den ene Bataillon i Regimentet var baseret som Reserveformation, men Udskrivningsmassen nærmer sig dog det her foreliggende Forslag. Ja, i en Henseende til ligner det det foreliggende Forslag, nemlig at det ikke har nogen Musik. Det har vi dog for Resten her, selv om det desværre er i en indskrænket Form. Jeg haaber, vi hurtigt maa faa indsat den nødvendige Musik i Hæren, det har smertet mig, at det af Besparelseshensyn har maattet lades tilbage. Og denne Forsvarsordning, som altsaa var 2 Batailloner større, naar vi tager Hæren, end efter det Forslag, vi her opererer med, blev af alle radikale Talere paa Vælgermøderne fremholdt som det moralske Eksempel paa, hvad en Venstremand havde at tænke og tro: Naar vi stod paa det Forslag, var vi paa den rigtige Side, saa var vi de rette Demokrater, de rette Venstremænd; det var et Forsvar, som var afpasset efter os som Venstremænd. Ikke mindst Slengerik, der jo var gammel Officer, gik i Spidsen og fejrede vistnok paa det Forslag ret betydelige Triumfer ude i Landet. Nu er vi altsaa naaet ned paa det samme Tal af Kampenheder, endogsaa lidt mindre; vi ligger under Halvdelen af J. C. Christensens og N. Neergaards Hærordning fra 1909, og man skulde derfor mene, at selv de mest blodtørstige Nedskærere — jeg tænker naturligvis her paa Regeringspartierne — maatte være tilfredsstillede.